

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfőn	15.00 Nyugdíjas klub
	15.30 Felső ifjúsági csoport
	17.00 Bibliaóra
	19.00 Fiatal házaspáros csoportja
Kedden	18.00 Kezdő katekumen
Szerda	18.30 Felnőtt katekézis
Csütörtök	19.00 Haladó katekumen
Pénteken	18.00 Gimnazisták ifjúsági csoportja

Hirdetések

1. Jövő héten a szentföldi keresztények javára lesz országos gyűjtés.
2. A Püspöki Konferencia felhívására **március 6-tól tartós élelmiszer-gyűjtés** lesz, amelyet a Karitászt oszt szét a rászoruló családok között. A gyűjtés nálunk a **mai és a jövő hét vasárnap** lesz itt a templomban, s az adományokat a Szent Anna oltárnál helyezzük el.

Pápa március havi imaszándéka

Egyetemes: Hogy a nehézségek között élő családok részesüljenek a szükséges támogatásban, és hogy a gyermekek egészséges és nyugodt körülmények között növekedhessenek.

Evangelizációs: Hogy az egész Egyház imájának erejében a hitük miatt hátrányos megkülönböztetésben vagy üldöztetésben élő keresztények erősek és hűségesek maradjanak az Evangéliumhoz.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2016. március 6. IX. évf. 10. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-140

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

Nagyböjt 4. vasárnap

Azokban a napokban vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta. „Ez szoba áll bűnösökkel, sőt eszik is velük” – mondták. Jézus erre a következő példabeszédet mondta nekik: „Egy embernek két fia volt. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Atyám, add ki nekem az örökség rám eső részét. Erre ő szétosztotta köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élt, és eltékozolta vagyonát. Amikor mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s ő maga is nélkülözni kezdett. Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Szívesen megtöltötte volna gyomrát a sertések eledelével, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: Atyám házában hány napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg itt éhen halok. Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be. Azonnal útra is kelt, és visszatért atyjához. Atyja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult, és

megcsókolta. Ekkor a fiú megszólalt: Atyám vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezd. Az atya odaszólt a szolgáltnak: „Hozzátok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam volt és életre kelt, elveszett és megkerült.”

Útravaló

A tékozló fiú történetét olvastuk a mai evangéliumban, de valóban csak ő rá vonatkozik a tékozlás? Feltűnhet mindannyiunk számára, hogy az édesapa (szeretetével, irgalmával, megbocsátásával), valamint az idősebbik fiú (önzőségével, teljesítmény-centrikusságával, megfelelési kényszerével) szintén a maga módja szerint „tékozlónak” számíthatóak.

Az édesapa alakja nem felel meg a mai ember magatartásának, megszokott formáinak, de a történet mégis természetesnek állítja be. Miért? Mert nem emberi logika szerint szeretne Jézus bennünket ezzel a példabeszéddel tanítani, hanem az Isten országa gondolkodása szerint. Miben is áll az édesapa újszerűsége? Először is abban, hogy amikor a fiatalabbik fiúnak képes megadni a szabadságot, hogy megtapasztalja, mit jelent önállóan élni, mit jelent elesni. Nem akkor szeretjük gyerekeinket, ha megóvjuk őket a széltől is, hanem ha felkészítjük őket az életre. Ez a gyermek elindul a nagybetűs élet útján, tele reménnyel és ábrándokkal, s hamar kijózanodik, amikor pénz és barátok nélkül egyedül találja magát a világban, mindenféle kapaszkodó nélkül. Megtapasztalja az emberi élet legalsó bugyrait, hiszen disznók között találja magát, s már a moslékot is elfogyasztaná, ha engednék. Aztán kisémmizve, megtörve, piszkosan és reményvesztetten tér vissza édesapjához, aki nem tesz szemrehányást gyerekének, hogy „ugye

megmondtam”. Kirohan elé, ami akkoriban méltóságon alulinak számított idősebb korúaknál, s megölelte gyermekét, mielőtt az bármit is mondhatott volna neki. Mit is jelent a megbocsátás? Mit jelent elsőként szeretni? Az édesapából kiérződik a mérhetetlen fájdalom, hogy fiát ebben a helyzetben kell látnia, másrészt a túlradó öröm, „hiszen fiam halott volt és életre kelt, meghalt és feltámadt”. Én melyik szereplővel tudnék most azonosulni? Tudok-e másokat megelőzve szeretni, meghallani és észrevenni, hogy éppen mire van szüksége? Képes vagyok-e úgy megbocsátást gyakorolni, hogy többé nem is emlékezem már rá (enélkül hogyan remélek Isten irgalmában)?

Ferenc pápa gondolatai

Miként mutatkozott meg Istennek ez az elköteleződése mellettünk? Nagyon egyszerű megnézni az evangéliumban. Jézusban Isten teljes mértékben elköteleződött amelle, hogy visszaadja a reményt a szegényeknek, a méltóságuktól megfosztottaknak, az idegeneknek, a betegeknek, a foglyoknak, és a bűnösöknek, akiket jósággal fogadott. Mindebben Jézus az Atya irgalmának élő kifejeződése volt. Szeretném megemlíteni ezt: Jézus jóságosan fogadta a bűnösöket. Ha emberi léptékkal gondolkodunk, a bűnös ember Jézus ellensége lenne, Isten ellensége, de ő jósággal közeledett hozzájuk, szerette őket, és megváltoztatta szívüket. Mindannyian bűnösök vagyunk, mindannyian! Mindannyiunknak van bűne Isten előtt. De nem szabad elveszítenünk a bizalmunkat: ő épp azért közeledik felénk, hogy bátorítást, irgalmat, megbocsátást adjon nekünk. Ez Isten elköteleződése, és ezért küldte Jézust: hogy közeledjen hozzánk, mindannyiunkhoz, és megnyissa szeretetének, szívének, irgalmasságának kapuját. És ez gyönyörű! Gyönyörű!